

Givon Art Gallery

הכל מים

אז מה עם הפיסול...?

לאחר ארבע תערוכות השנה נוגעות ולא נוגעות בפיסול עד הקצוות הרחוקים, עיתונים שרופים ותולעי משי שלא לדבר על מים כחומר פיסולי ופוליגל העלתה נורית, אחותי, את הרעיון לתערוכת קיץ ממוקדת פיסול.

אך במהלך ההכנה של "מחוט ועד פסל" נרקם מסלול מעבודה לעבודה מתגלה עוד מהלך תפישתי, עוד שאלה על ממדיות. ואף נבחן, גם אם לא ימצא, המימד האחד.

פותח את התערוכה ארזי ישראלי עם שני הטמבורין עם סכיני הגילוח ולאחריו תלויות ארבע רקמות של מריק לכנר. רקמות ספונטניות, ללא תכנון מראש הן מבוססות עקרונות ציור, אך הן אינן ציור, ואינן אובייקט ואינן חפץ.

צילומי עבודות-הגופיות של אפרת נתן [ברוכה הבאה] הן אמירה קונספטואלית על חפץ שימושי, הגופיה. גופיה של "אתא" ממורטת, נסחבת, מחוררת ולבסוף אינה מכילה דבר מהערכים שהורגלנו ועליהם גדלנו. סימן לבאות? מייחלות להתחדשות הדגל.

נורית דוד, כן לאובייקט. הבא מציור אנליטי מוקפד, חקר הצורה, עבודת יד, הגיאומטרי, נכס בפני עצמו, מתרחק מהקיר עד ירד אל הרצפה, אל אובייקט שיתרומם ממנה ויהיה בגד לביש [בתערוכת היחיד שלה]. לאחר מכן, יחזור אל הציור. ומכאן אל גבי קלזמר, ראשי נייר אלומיניום שמצטופף עדי כדי מפוסל לראש יש מאין. אפס חומר ההופך לפסל תלת ממדי, ומשכנע את האילוזה החומרית למרות אי האפשריות שלה, לכאורה. על המדף, גולגולות מלינוליאום של מאיה אטון.

פנחס כהן גן אינו פסל, הוא צייר לעילא, מן הטובים במקומותינו, ואינו בוחל בחשיבותו של החפץ, החפצי גרידא והמנכס בכח הציור, מוצמד לבד ואינו יורד לדרגת אובייקט. הכל נשאר ציור. דבק בדיסיפלינה שלו לאורך כל השנים.

עוד ראשים, עוד דמויות אצל ארזי ישראלי מתוך "אדמה נמוכה" עד לכרובית היצוקה בבטון של גבי קריכלי.

כאן יבוא התקליט של אפרת נתן עם אירית חמו, ולא פחות ולא יותר שימוש באבק.. על חפץ שהיה אי פעם שימושי, דושאמפי וגלגל את עצמו ליצירה פלסטית שלא רק על מנת שלא להיזרק מהעולם החומרי, אלא דווקא לעורר שאלות פילוסופיות על מהות החומר ועל אפשרויות הישרדותו.

קריכלי, עם חפצים עלומים משום מקום כאילו אומר, טוב אז היכן היא הצורה, האם היא ארכאית או עכשווית, האם היא משהו עתידי שיפלט כמו מאיזה צונאמי.

עליית המדרגות היא תמיד עלייה וקוץ בה כי לשם התקבץ הפיסול. לא לפני כתובת הניאון של מאיה אטון המכריזה שהבעייתיות צורה/חומר/ חלל נמשכת...האות, התוכן שלה, הניאון והצבע הנדיר אצלה ומופיע רק במשורה.

Givon Art Gallery

נורית דוד בהדפס הזרקת דיו על שקפים עוד מכבירה בשאלות העולות מהצורה, הצבע והמדיום.

רק אז בא השקט והשלווה של איצ'ה גולומבק, בטוה ובוטח באמצעי של הפיסול לחוד ושל האובייקט לחוד.

ומי אם לא שני הכרישים של האמנות הישראלית, מיכה אולמן ומשה גרשוני, ללא כל דמיון ביניהם בעבודות אלה [הקשר שבניהם עשוי להיות נידון באופן ענייני כאשר תכתב ההיסטוריה של האמנות הישראלית מחדש] כאן הם נוגדים זה את זה באופן מוחלט. אחד מאמין בחומר, ברונזה יצוקה, פסל בתוך פסל וישות האדם. ואליו האחר, שולחן הפוך, מים. עד היכן הגיע הפיסול, האם זה הקצה הכי רחוק שלאחריו נחזור לפיסול הציקלאדי [למשל] והאם זה אומר על גרשוני שהוא רומנטיקן [מדרדו רוסן]. נכון, ויזואלית- אסתטית זה לא "יפה" ביחד, רגליים של המעמדים של גרשוני והרגליים ההפוכות של פסל המים. אבל מה לעשות שהשאלות העולות מן החיבור הלא אפשרי הזה הן השאלות הנכונות של הפיסול?

בתיווך המראה המצוירת של ארנה שרייבר [שאינו שייך לסיפורה של האמנות אצלנו אך הוא רלוונטי לתערוכה] ליצירה שסוגרת את התערוכה, האמבטיה של מאיה אטון מתערוכת היחיד "חצי מלא", כאן במצב פריסה.

והכל, מתוך תערוכות יחיד קודמות בגלריה, גלריה-בית, שתי דירות מחוברות שנמתחות פעם לכאן ופעם לשם.

הקירות זוכרים והקונסטרוקציה נשארת.

נ.ג.